

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 5. Vtrum, vt quis possit habere plenam iurisdictionem ad
absoluendum à peccatis, requiratur approbatio Ordinarij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

qui suas causas ad ipsos sponte adferret: unde non habebat formalem & completam iurisdictionem, quæ includit subditos; sed virtuales & incompletam, quæ tamen complebatur hoc ipso solo, quod aliqui se illis subijcerent; qui tamen per hoc non dabant illis propriè vllam auctoritatem, cum hanc omnem haberent ab Imperatore, sicut Iudices Ordinarij, vel Delegati, sed solum seipfos eorum potestati præexistenti submittebant.

Probatum Tertio: Quia decebat, vt hæc potestas absoluendi à peccatis à solo Christo immediatè penderet, vt pote quæ tota sit diuina, supra conditionem omnis creaturæ, iuxta illud Marci 2. v. 7. *Quis potest dimittere peccata, nisi solus Deus?*

11
Obiectio
ex modo
loquendi
quod Ec-
clesia dica-
tur conferre
potestatem
iurisdic-
tionis.

Dices: Doctores communiter distinguunt potestatem Ordinis, & potestatem Iurisdictionis; & hanc dicunt dari ab Ecclesia, illà à Christo: ergo falsum est, iurisdictionem virtuales necessariam ex parte Iudicis dari immediatè à Christo. Confirmatur: quia solus Papa habet immediatè à Christo iurisdictionem, ceteri omnes à Papà; vt alibi ostensum est ex communiori sententia Doctorum.

Solutur &
explicatur.

Respondeo Negando Consequentiam: Nā per potestatem Ordinis in proposito non potest aliud intelligi, quàm potestas remittendi peccata, quæ confertur per Ordinationem Sacerdotum, post potestatem consecrandi. Hæc autem potestas remittendi peccata, essentialiter, & intrinsecè est potestas iurisdictionis virtualis, seu incompletæ. Unde per potestatem iurisdictionis absolutè intelligenda est iurisdictionis formalis & completa apud Doctores. Dicitur autem Ecclesia dare hanc formalem iurisdictionem, quia dat subditos, quibus completur iurisdictionis virtualis, quæ antè inerat Sacerdoti. Rectè enim dicitur dare iurisdictionem, qui dat subditos, seu materiam, sine qua non est completa iurisdictionis, quæ includit subditos: sicut rectè dicitur dare potestatem videndi, qui præbet lumen, vel obiectum, sine quo non potest fieri visio. Hinc tamen non sequitur, Ecclesiam dare aliquam partem potestatis sacerdotalis, quæ sit necessaria ex parte causæ efficientis; sed solum subijcere materiam, ratione cuius illa iurisdictionis, quæ inerat, completur.

DVBIVM IV.

Utrum fideles priuati, suâ auctoritate possint se subijcere cuius Sacerdoti, vt ab eo absoluantur?

12
Quidam
existimant.

P Aludanus & Antoninus suprà, existimant iure diuino licuisse priuatis fidelibus se subijcere, cui vellent, eiusque iurisdictionem complere: sed hanc potestatem eis esse sublatam per Ecclesiam in Can. *Placuit*, de Pœnit. dist. 6. Idem etiam videtur sentire Nauarrus in eundem Canonem.

Respondeo: Omnino tenendū est, solum Pontificem iure diuino habere auctoritatem, materiā subijcendi huic potestati, eamque complendi.

Solus Papa
iure diuino
potest assi-
gnare sub-
ditos.

Probatum Primo: Quia si priuati haberent potestatem iure diuino cōstitendi cuiuslibet, Papa non potuisset eam generatim eripere; nec potuisset distinguere dioceses & parochias, sicut ab initio fecit. Probatum Secundo: Quorum Christus dedisset hanc potestatem, quā non erat conueniens eos vt? nam necessariū erat distingui dioceses & parochias ad vitandā confessionem. Probatum Tertio: Ecclesia non posset irritū reddere hoc Sacramentum, si iure diuino haberet hanc potestatem;

Nam reuerà tunc Sacerdotes haberent completā iurisdictionem à Christo, omnesque iure diuino essent subditi, iuxta sententiā Armacani superiori dubio refutatam. Probatum Quarto: Quia soli Petro, & Successoribus eius dictum est Ioannis 21. *Pasce oves meas, pasce agnos meos*; quibus verbis, eis solis data est potestas Ecclesiam vniuersalem gubernandi atque ad gubernationem Ecclesie maximè necessarium est, vt populus Christianus distribuatur sub Episcopis, & inferioribus Sacerdotibus, per quos immediatè regatur. Hæc enim dispositio in gubernatione prima occurrit: cum enim Pontifex non possit per se immediatè omnes regere, tenetur iure diuino adhibere Episcopos, & Sacerdotes etiam inferiores, eisque subditos attribucere. Itaque hæc vniuersalis distributio populi Christiani pertinet ad solum Romanum Pontificem. Unde sequitur, solum Pontificem posse seipsum, & omnes alios, cuius Sacerdoti subijcere, vt absolutio habeatur: alios quidem, auctoritate iurisdictionis, quam in omnes velut Pastor in oves habet; seipsum verò, quia Superiorem in terris, à quo regatur, non habet. Vbi tamen

Aduerte: Sicut Pontifex, quando alios subijcit Sacerdoti, non dat ei propriè iurisdictionem in illos, quatenus iurisdictionis ex parte Sacerdotis est necessaria; sed iurisdictioni incompletæ, quam Sacerdos iam habebat à Christo in omnes, applicat materiam, & fit iurisdictionis completa: ita dum seipsum subijcit Confessori, non dat ei iurisdictionem in se (vt enim nemo in seipsum iurisdictionem habet, sic nec alteri eā dare potest) sed seipsum applicat materiam iurisdictioni incompletæ, quæ Sacerdoti iam inerat: eo prorsus modo, quo priuati homines seipfos subijciebant Iudici Chartulario: non enim dabant ei iurisdictionem; sed iurisdictioni, quam ille habebat ab Imperatore, se materiam submittebant: ad quod faciendum non requiritur iurisdictionis, sed tantummodò libertas concessa, vel alteri non subdita. Unde singuli simili modo possent se subijcere Sacerdotibus, nisi iure diuino subiecti essent Pontifici, à quo in omnibus regi debent.

DVBIVM V.

Utrum, vt quis possit habere plenam iurisdictionem ad absoluendum à peccatis, requiratur approbatio Ordinarij?

R Espondeo & Dico Primò: Qui habent beneficium Parochiale, vel aliud cui est annexa animarū cura, his non opus est approbatione alia, sed ipso iure censentur approbati. Ratio est: Quia ipsum beneficium intrinsecè continet plenam iurisdictionem, ac proinde approbationem, quæ iurisdictioni supponitur. Quænam verò requirantur, vt quis tale beneficium possit obtinere, dictum est alibi ex Concilio Tridentino.

Dico Secundo: In ceteris omnibus, qui non habent ordinariam iurisdictionem, necessaria est approbatio Episcopi, vbi Concilium est promulgatum, ita vt sine illâ non videantur plenam iurisdictionem posse accipere. Patet ex Conc. Trident. sess. 23. c. 15. vbi sic dicitur: *Decernit S. Synodus, nullum, etiam Regularem, posse confessiones secularium, etiam sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopo per examen, si illis videbitur esse necessariū, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem, quæ gratis datur, obtineat.* Vbi

Notandum

16
Sine approbatione an valeat Absolutio.

Notandum Primò: Hanc approbationem non complere quidè ipsius iurisdictionis, ita vt sine alia cõcessione possit absoluerè; sed requiri solum tanquam conditionè, vt possit ei plena iurisdictioni dari: quæ conditio videtur ita esse necessaria, vt sine ea irrita sit absolutio; vt insinuat illud verbũ, non posse, quod plus videtur quàm, non licere. Et si fortasse contrarium non sit improbabile.

Tacita approbatio.

Notandum Secundò: Hoc ipso quo Episcopus iubet, vel permittit alicui confessiones audire, approbat illũ tacitè, nec alia approbatio requiritur.

Approbatio non requiritur ad confessiones Regularium.

No tandum Tertio: Ad Regularium confessiones audiendas non requiri Ordinarij approbationem: quia Concilium solum meminit confessiones seculariũ; vt etiam notauit Nauarrus c. 4. n. 7. Vnde Regulares Regularibus, etsi non approbatis ab Ordinario, possunt cõfiteri: similiter possunt cõfiteri secularibus Sacerdotibus, si potestatem habent cuius cõfidenti.

Si Episcopus nolit Regularè approbare, ipso iure approbatur

Notandum Quarto: Probabile esse, si Episcopus Regularem nolit approbare, idque sine iustã causã, Regularem ipso facto censi approbatum à Pontifice. Colligitur ex Clementinã, Dudum; de Sepulturis, vbi dicit Pontifex; Si Pralati prafatis fratribus licentiam exhibere recusauerint, nos ex nunc ipsis, vt libere liciteq; confessiones audire valeant, de Apostolica Sedis plenitudine concedimus. Neque censi debet huic derogatum per Concilium Tridentinum, vt quidam dicunt, cum Concilium huius Clementinã mentionem non faciat, nec directè contrarium statuatur. Vide Nauarrum capite 27. num. 264.

17
Semel approbatus, censetur vbique approbatus.

Notandum Quintò: Probabile esse, sufficere semel esse approbatum, vt possit quis vbique eligi, nec requiri semper nouam approbationem, quotiescunque mutat dioccesim. Ita Henriq. lib. 3. de Penitent. cap. 6. qui pro hac sententia citat plurimos Doctores Theologos & Iurisperitos. Ratio est: Quia hæc approbatio non est collatio iurisdictionis, seu applicatio materiæ; sed solum est declaratio aptitudinis, vt ei possit materia applicari. Atqui vnus Episcopi declaratio est sufficiens, vt meritò ille vbique debeat haberi idoneus, cui plena iurisdictioni detur, quamdiu non constat de contrario. Ergo non est opus noua approbatione in singulis Dioccesibus. Confirmatur; Quia si approbatio cuiusuis facultatis in Vniuersitatibus est sufficiens, vt approbatus vbique debeat censi idoneus ad docendum: cur non etiam approbatio Episcopi sufficiens sit, vt ille censetur vbique idoneus ad audiendas confessiones?

Obiectio.

Dices: Concilium dicit, Non reputari idoneum ad audiendas confessiones, nisi idoneus ab Episcopo iudicetur, & approbationem obtineat: ergo non sufficit idoneum iudicari ab vno Episcopo.

Solutio.

Respondeo Primò: Si Concilium voluit dicere, In singulis Dioccesibus debere approbati de nouo, cur id disertè non expressit? Cur eo modo loquendi vsus est, qui hoc tam obscure significaret, præfertim cum in nouo Iure statuendo clarè & disertè loqui oporteat? Respondeo Secundò: Illa verba commodè posse intelligi Respectiue; vt sensus sit; Nemo censetur idoneus, nisi approbatus ab Episcopo, id est, quisque à suo Episcopo, sub quo existit, dam est approbandus: alioqui oporteret quemuis approbati à pluribus Episcopis, quod nemo dixerit. Simili modo dicimus, Peccatorem non posseucharistiam percipere, nisi absolutum à Sacerdotibus.

Neque inde perturbatur Hierarchia, cū per hanc approbationem non detur iurisdictioni.

Nec obstat Extrauagans Bonifacij VIII. quæ incipit; Super cathedram. tit. de Sepulturis: vbi dicit, Fratres non debere audire extra ciuitatem, vel dioccesim, ad quam fuerint deputati: nam expressè ibidem addit, se velle vt non deputentur, nisi ad vnã ciuitatem: quod tamen non præcipit Concilium Tridentinum. Omitto quòd Parochus vbique censetur approbatus, vt ei possit vbique dari iurisdictioni, vt plurimi Doctores fatentur: cur non etiam Religiosus, cui fauet priuilegium Clementis VII. & Pauli III. & Oraculum viue vocis Pij V. Hæc efficiunt hanc sententiam probabilem. Vbi tamen est alia consuetudo legitime præscripta, debet seruari.

Responsum ad Extrauag.

Aduertendum autem, hanc approbationem in ijs, qui pleno Iure Episcopo sunt subiecti, pro arbitrio Episcopi posse reuocari. Ratio est, Quia non solum approbatio, sed etiam tota iurisdictioni illorum pendet à nutu & commissione Episcopi.

18
An approbatio possit per Episcopum reuocari?

In ijs verò, qui sunt exempti, non potest reuocari sine graui causã. Ratio est, Quia hi immediate sunt subiecti Pontifici, & solum approbantur ab Episcopo, vt satisfiat decreto Superioris, scilicet Concilij Tridentini.

In Parochis etiam reuocari non potest, quia non habent eam propriè ab Episcopo, sed à Iure; nisi ob iustã causam suspendantur, vel priuentur.

DVBIVM VI.

Utrum quiuis Sacerdos habeat plenam potestatem in Venialia? & vnde?

Respondeo & Dico Primò: Quemuis Sacerdotem habere plenam potestatem in venialia, idque respectu cuiusuis. Est communis DD. Sed difficultas est, vnde habeant. Dominicus Soto dist. 18. quaest. 4. artic. 2. dicit hoc inde esse, quia ad venialia non requiritur iurisdictioni. Sed hoc indubie falsum est, nisi benignè accipiatur. Nam vbi est vera absolutio, ibi est verus actus Iudicialis, ac proinde vera Iurisdictioni. Quod etiam inde patet, quia potest illi imponere præceptum expellendæ penitentia. Alij dicunt, omnes Sacerdotes habere hanc iurisdictionem concessu Ecclesie. Ita Ioannes Medina, Nauarrus, & quidam alij.

19
Quilibet sacerdos potest absoluerè cuiusuis venialia.

Dico Secundò: Verius est hanc plenam potestatem haberi Iure diuino. Ita Melchior Canus par. 5. Relection. de Penitentia. Ruardus art. 3. pag. 146. Paludanus dist. 19. quaest. 2. Caietanus Tom. 1. Opusc. 7. quaest. vnicã. Idem sequitur ex sententia Soti, etsi non rectè loquatur; qui pro hac sententia citat D. Thomam dicentem, Quod remissio venialium sequatur potestatem Ordinis. Probatur Primò: Confessio venialium Iure diuino est libera: ergo credibile est, cuiuslibet eodem iure relictam libertatem cõfidenti cuiuslibet. Probatur Secundò: Quia venialia non possunt referuari à Superiore. Vnde non videmus hæc vnquam esse referuata. Ergo non potest inferioribus Sacerdotibus tolli potestas ab his absoluedi.

20
Idque Iure diuino.

Dices: Si omnes Iure diuino haberent hanc potestatem, data illis esset Ioan. 20. Atqui si hæc data esset potestas in venialia, etiam esset data in mortifera, de quibus est potissimum sermo.

V u u iij Respondeo,